

CXXXVII.

Forslag til Lov

om

Tillæg til Lov om Konkurs samt om nogle Forandringer i de gældende Bestemmelser om Pant og Eksekution af 25. Marts 1872.

(Forelagt i Folketinget den 31. Marts 1922 af *J. P. Jensen, Andreasen, Bording, Olufson* og *Stauning*.)

I Loven om Konkurs samt om nogle Forandringer i de gældende Bestemmelser om Pant og Eksekution af 25. Marts 1872 § 33, Punkt 3, tilføjes efter „Lægers Fordringer for Honorar og de paa Sygebesøgene anvendte Udgifter“ følgende Sætning.

„Dyrlægens Fordringer for Honorar og de paa Sygebesøg anvendte Udgifter samt de af Dyrlægen leverede Lægemedler“.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Konkurslovens § 33, Punkt 3, omfatter saadanne Fordringer, der refererer sig til Sygdomme; det vil formentlig være naturligt blandt disse Fordringer fra Apotekere, Læger, Jordemødre og Barberer ogsaa at optage Dyrlægens Fordringer som side-stillede.

Dyrlægen har foruden den juridiske Pligt, Lov af 14. April 1920 paalægger ham, tillige en moralsk Pligt til at yde Hjælp til syge og lidende Dyr, og de praktiske Forhold vil gøre det meget vanskeligt at lade denne Hjælp være afhængig af, at Vederlaget erlægges kontant i umiddelbar Tilslutning til Kuren. Det vil derfor være rimeligt, at man gennem Lovgivningen søger at sikre Dyrlægen saaledes, at han uden væsentlig pekuniær Risiko kan udøve sin Gerning.

De praktiske Forhold bevirker ogsaa, at Dyrlægen i et stort Antal Tilfælde, som dispenserende Dyrlæge i Henhold til kgl. Anordning af 29. December 1917, leverer de for Kuren nødvendige Lægemedler. Herved kommer Dyrlægen til i saadanne Tilfælde at fungere ogsaa som Apoteker; men medens de Lægemedler, der leveres af Apo-

tekere, ogsaa naar det gælder Lægemedler til syge Dyr, kommer ind under Konkurslovens § 33, gælder dette ikke for de Lægemedler, der leveres af Dyrlægen, et Forhold, der synes uretfærdigt, tilmed de Dyrlægen i Henhold til ovennævnte kgl. Anordning er forpligtet til at købe alle væsentlige Lægemedler hos Apotekeren, saaledes at Indkøbet af Lægemedler faktisk bliver væsentlig dyrere for Dyrlægen end for Apotekeren, det vil derfor være retfærdigt og rimeligt, at saadanne Fordringer ligestilles.

De Fordringer, der paa Grundlag af dette Forslag vil være at henføre under Konkurslovens § 33, Punkt 3, vil blive relativt smaa og derfor kun volde ringe Forskydning ved Fordelingen af det samlede Bos Masse; men det kan dog for den enkelte Dyrlæge dreje sig om Beløb af ret væsentlig Betydning. Eksempelvis kan saaledes anføres et Tilfælde fra Sjælland, hvor en Dyrlæges Fordring i Konkursboet efter en Forpagter af en større Gaard for Tidsrummet 1. Januar 1920 til 4. April 1921 beløb sig til 853 Kr. 05 Ø., hvoraf 288 Kr. 05 Ø. for leverede Lægemedler.